Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованї.

Рекламаціи неопечатанї вôльнї вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 238. Вторникъ 22 жовтня (3 падолиста) 1891. Рôкъ I.

Еміґраційна горячка.

Чоловѣкъ темный то такъ якъ той, що не сповна розуму; нѣ єго научити, нѣ переконати, самъ шукає своеи згубы и не хоче послухати хочь бы найлѣпшои рады. Ба, въ своѣмъ нерозумѣ вôнъ неразъ мало що не рôвнаєсь зъ тымъ звѣрятемъ зъ байки, котре господарь не мôгъ нѣякъ перевести черезъ мôстъ, хочь и якъ сильно тягнувъ єго за уха; ажь коли ставъ єго тягнути за хвôстъ, взадъ, оно якъ разъ пустилось черезъ мôстъ на передъ. Подôбно маєсь у насъ рѣчь зъ нашими темными селянами, котрыхъ опанувала якась еміґраційна горячка и котрі якъ слѣпі пхають ся до Америки, думаючи, що тамъ знайдуть щасте. Нѣяка рада, нѣяка пересторога не помагають нѣчого; люде ті просто не хотять тому вѣрити, хто имъ вôдраджує ѣхати до Америки, и уважають єго за свого ворога. За то знаходять у нихъ великій послухъ ті аґенты, що чекають лишь хвилѣ, коли бы по нерозважныхъ еміґрантахъ могли ґрунт забрати. Одна ватага тыхъ аґентôвъ знайшла собѣ добре мѣсце у всхôдной части нашого краю въ Тернопôльщинѣ, Зборôвщинѣ и Золочѣвщинѣ и вербує зъ вôдси людей просто до Америки; друга ватага знайшла собѣ знову инший способъ вызыскуваня нашого темного селянина и вербує людей зъ Коломыйщины та Буковины на заробки до Румуніи. Одні и другі аґенты дѣлають лишь на шкоду нашихъ селянъ, котрыхъ годѣ перестерегти, щобы не вѣрили тымъ, що лишь на ихъ згубу дѣлають.

Въ Тернопôльщинѣ веде ся аґітація за выходомъ до Бразиліи (або якъ прості люде говорять, до „Брандзиліи") на добре и перекинулась теперь зъ вôдси и въ Брôдщину. Показуєсь, що цѣла та аґітація, о чôмъ впрочôмъ нѣхто не сумнѣвавъ ся, єсть лишь чистымъ обманьствомъ, маючимъ на цѣли загорнути ґрунты селяньскі. Аґенты, масами намавляють селянъ, щобы они выпродувались та ѣхали до Америки, и старають ся выробляти имъ паспорты. Колижь власти не хотять выдавати паспортôвъ, то они выпыхають селянъ за россійску границю, щобы лишь чимъ скорше ихъ позбути ся, кажучи, що черезъ Россію они вже лекше дôстануть ся до Америки. Зъ Тернопôльщины доносять, що нема дня, щобы селяне не зголошували ся масами до нотарôвъ та адвокатôвъ и не старали ся продавати ґрунтôвъ, въ користь тыхъ аґентôвъ, лишь що нотарѣ та адвокаты старають ся поучати и переконувати селянъ, що имъ та еміґрація може на зле выйти.

Видко, що въ Тернопôльщинѣ та Золочѣвщинѣ, аґітація мусѣла аґентамъ приносити немалі користи, коли они розширили свою дѣяльнôсть ще и на Брôдщину и вже въ селѣ Турю зъумѣли зворохобити селянъ. Цѣкаво, якъ тамошні селяне представляють собѣ ѣзду до Америки и проживанє тамъ-же. „Треба — кажуть они — мати лишь 30 зр. на дорогу до Брему (мѣста Бременъ), то якъ тамъ заѣде ся, всѣ грошѣ назадъ звертають, беруть людей на кораблѣ, перевозять за дармо черезъ море, дають ѣсти и пити, а въ „Брандзиліи" дають землѣ, кôлько хто схоче. Чоловѣкъ тамъ самъ на себе робить и зарабляє на день по два риньскі, а за падану землю вôдрабляє оденъ день на тыждень доти, доки не вôдробить. Земля тамъ дешева, бо морґъ коштує всего лишь 7 зр., а дерево на будôвлю и опалъ дають за дармо".

Зъ сего отже видко, въ якій способъ веде ся аґітація и якъ ті аґенты ложными представленємъ рѣчи старають ся наклонити селянъ до выѣзду за море. Розумѣє ся, що они не представлять селянинови правдивого стану рѣчи въ Америцѣ, що не скажуть єму, що вже були такі дурні, що дали ся намовити и поѣхали до тои „Брандзиліи", а вôдтакъ вертали зъ вôдтамъ въ найбôльшôй нуждѣ, та щасливі були, коли могли ще назадъ до краю вернутись. Але, хочь бы хто селянамъ и представлявъ правдивый станъ рѣчи, то они, люде темні, не хотять тому вѣрити; имъ здає ся, що имъ хтось завидує долѣ. О тôмъ, що писали ґазеты, кôлько то польскі еміґранты набѣдились въ Бразиліи и въ якôй нуждѣ они назадъ вертали, не хотять и чути. „То — кажуть — не правда; хтось напише до ґазеты а ґазета друкує". Ну, и щожь теперь

Кôлько землѣ потребує чоловѣкъ?

Оповѣданє

ЛЬВА ТОЛСТОГО

(Конець.)

Пахомъ не може заснути. Заєдно лишь думає о земли, яку набуде. Тожь то буде земля. Цѣле князѣвство обôйду... пятьдесять верстъ уйду за оденъ день — день такъ довгій — въ окрузѣ пятьдесяти верстъ єсть десять тысячь десятинъ. Нѣкому вже не буду кланяти ся — зъорю, заскороджу скôлько схочу, проче лишу на пасовиско.

Цѣлу нôчь Пахомъ не спить, ажь надъ ранкомъ трохи здрѣмавъ ся. Ледви здрѣмавъ ся, ажь снить ся єму: лежить таки въ тôй самôй кібітцѣ и чує, що хтось смѣє ся. Абы побачити, хто то смѣє ся, вылѣзъ зъ кібітки и дивить ся, а то начальникъ Башкірôвъ такъ смѣє ся, що ажь за боки ловить ся. Пахомъ приступивъ близше и пытає ся єго, чого вôнъ смѣє ся — ажь видить, що то не начальникъ Башкірôвъ, але той купець, що то зайшовъ бувъ до єго хаты и розповѣвъ єму про ту прекрасну землю. И вже пытає ся того купця: Якъ довго вы тутъ? — коли дивить ся, а то не купець, лишь той селянинъ, що зайшовъ бувъ до него ще до старои хаты зъ надъ долѣшнои Волги. Але теперь то вже и не той селянинъ — нѣ, лишь самъ чортъ, зъ рогами и копытами, сидить и хихоче ся а все глядить на одно мѣсце. А Пахомъ думає собѣ: на що вôнъ такъ дивить ся? чого смѣє ся? Видить въ снѣ, що тамъ лежить якійсь чоловѣкъ, босый, лишь въ сорочцѣ и штанахъ, лицемъ оберненый до горы и блѣдый якъ смерть. Глянувъ лѣпше, хто то може бути, ажь пôзнає добре, що то вôнъ самъ! Пробудивъ ся и ажь ледви може вôддыхати. Що то чоловѣкови всего не наснить ся!

Розглядає ся.

Почало вже свитати.

Треба розбудити Башкірôвъ, бо вже часъ ѣхати на умовлене мѣсце.

VIII.

Пахомъ вставъ, розбудивъ свого слугу, що спавъ въ тарантасѣ, казавъ запрягати, а самъ пôйшовъ будити Башкірôвъ.

— Пора вже — кликавъ — ѣхати на степъ.

Башкіры повставали, зôйшли ся въ громаду, прийшовъ также ихъ начальникъ.

Пили знову кумисъ а Пахома хотѣли чаємъ погостити.

Але той напиравъ, абы ѣхати.

— Маємо ѣхати, — казавъ, — то ѣдмо заразъ. Вже найвысша пора.

Башкіры пустили ся въ дорогу; одні верхомъ, другі въ тарантасѣ. Пахомъ зъ слугою ѣхавъ въ своимъ тарантасѣ.

Прийшли на степъ, коли небо починало вже червонѣти вôдъ сходячого сонця, выѣхали на горбикъ и станули тамъ громадою.

Начальникъ приступивъ до Пахома и показавъ єму рукою на степъ.

— То все, казавъ вôнъ, — якъ далеко можешь окомъ доглянути, єсть наше. Выбирай собѣ пôсля вподобы.

Пахомови ажь очи засвѣтились: широко и далеко видѣвъ землю зарослу травою, рôвну якъ долоня, чорну якъ макъ, мѣсцями, де низше росте трава ажь по груди высоко.

Начальникъ здôймивъ шапку, положивъ єи на самôй серединѣ горбика и сказавъ:

— Ось мѣсце, зъ котрого тобѣ выходити; положи на нѣмъ и свои грошѣ. Твôй слуга лишить ся коло нихъ а ты выходи зъ вôдси и назадъ сюды вертай ся. Вся земля, котру обôйдешь, буде твоя.

Пахомъ взявъ свои грошѣ и положивъ ихъ въ шапку, здôймивъ зъ себе свиту и лишивъ ся лишь въ короткôмъ кафтанѣ, взявъ хлѣба до торбы, до пояса привязавъ собѣ боклажокъ зъ водою, а коли вже бувъ готовъ, пустивъ ся ити.

робити зъ такими людьми, що не хотять вѣрити въ правду и думають, що то лишь тѣ аґенты, що ихъ высылають до Америки, ихъ правдивѣ приятелѣ, а всѣ другѣ люде, то вороги? Яку давати имъ раду пораду? Мабуть они не скорше повѣрять, ажь коли на ихъ ґрунтахъ позасѣдають жиды, а давнѣ ґазды станутъ наймитами на своихъ власныхъ обѣйстяхъ.

Характеристичне для сего руху еміґраційного есть, що вôнъ проявляєсь якъ разъ въ повѣтахъ, що суть въ близкôмъ сусѣдствѣ зъ Россією. Краєва праса вказувала вже давно на то, що въ справѣ сѣй мусять грати ролю и жиды россійскѣ, котрыхъ зъ Россіи гонять. Оно здаєсь такъ и бути, коли зважить ся, що жиды купують ґрунты по селянахъ, що выбрались до Америки.

Не менше цѣкаве и для нашихъ вôдносинъ дуже характеристичне єсть высыланє селянъ на заробôтки за границю, переважно до Румуніи — справа, про котру пос. Пôдляшецкій згадувавъ въ своѣй бесѣдѣ въ Радѣ державнôй а котру мы оногди подали. На Буковинѣ а такожь и въ Коломыйщинѣ та Снятинщинѣ увиває ся кôльканацять жидôвъ спекулянтôвъ, котрѣ особливо въ теперѣшну пору волочать ся по селахъ, хата вôдъ хаты и пхають селянамъ грошѣ на вôдробокъ. Грôшь, рѣчь лакома, а ще особливо, коли хтось самъ пхає его въ руку; селяне беруть отже вôдъ тыхъ жидôвъ по кôлька золотыхъ, обѣцюючи вôдробити ихъ вôдтакъ въ Румуніи. Въ той спосôбъ запродують ся они самѣ спекулянтамъ и коли настане лѣто, мусять выходяти до Румуніи на роботу. Розумѣє ся, що тамъ не дôстають вже нѣякои платнѣ а ихъ годують и обходять ся зъ ними якъ зъ худобою. Аґентъ, що въ зимѣ розпозичивъ людемъ кôлька сотокъ, зарабляє на тôмъ лѣтомъ кôлька тысячѣвъ, бо селянинъ навѣть не знає, за яку платню умовивъ ся той аґентъ зъ продуцентомъ о доставу робôтника. Такимъ способомъ марнѣє, ледащѣє и пропадає що року по кôлька сотъ людей. Люде розпивають ся, тратять майно и землю, а ихъ мѣсце займають вôдтакъ жиды.

А що то всему за причина? Темнота, безгранична темнота, супротивъ котрои всяка помôчь и порада мусять оставати ся безуспѣшною, бо коли чоловѣкъ на стôлько темный, що самъ свого лиха не годенъ добачити, то нѣхто не въ силѣ его вôдъ него вôдвести.

Переглядъ політичный.

Въ справѣ децентралізаціи державныхъ зелѣзниць пишуть зъ Вѣдня до Czas-у, що пôсля информацій кореспондента тоижь ґазеты прийде мабуть до утвореня головнои дирекціи у Львовѣ, а крôмъ того будуть установленѣ три великѣ инспектораты: въ Краковѣ, Перемышли и Коломыи, евентуально въ Станіславовѣ. Краковскій инспекторатъ числивъ бы 70 до 80 урядникôвъ.

Намѣстникъ Чехъ въ порозумѣню зъ Выдѣломъ краєвымъ поликавъ выбраныхъ обома секціями краєвои Рады культуры делеґатôвъ, въ цѣли уконституованя ся. Такъ отже переводить правительство поволеньки и постепенно але рѣшучо ческо-нѣмецку угоду.

Въ Колѣ польскôмъ на вчерашнôмъ засѣданю поръушивъ пос. Тышковскій справу помешканя для перемыского епископа Преосв. Юліяна и на его внесенє ухвалено просити пос. Яворского, щобы вôнъ выробивъ для Преосв. еп. Юліяна помешканє въ натурѣ, абы вôнъ не бувъ змушеный мешкати у приватныхъ людей. Коло ухвалило также завôзвати пос. Поповского, щобы вôнъ при буджетѣ міністерства краєвои обороны домагавъ ся заложеня школы кадетскои у Львовѣ.

Царь выѣхавъ вже до Россіи. Переѣзджаючи черезъ Нѣмечину не стрѣтивъ ся анѣ зъ нѣмецкимъ цѣсаремъ анѣ взагалѣ зъ нѣякимъ нѣмецкимъ дипльоматомъ — бодай доси нема нѣякои вѣсти о такôй стрѣчи. Börsen Ztg. доносила вправдѣ, що ґр. Вальдерзе дôставъ порученє вôдъ цѣсаря Вільгельма вручити цареви въ хвили, коли буде переѣзджати черезъ Нѣмечину, власноручне его письмо, але вѣсть та доси не потвердила ся.

Справа памірска притихла теперь, але лишь на то, щобы зъ весною на ново вôджити и остаточно закôнчити ся. Справа ся стоить властиво такъ, що Паміръ до нѣкого не належить а претенсію до него роблять собѣ: Россія Анґія, Хины и Афґаністанъ. Зъ весною збере ся отже мѣшана комісія гранична зъ представителѣвъ сихъ чотирохъ державъ и роздѣлить Паміръ та вытычить границѣ. Тогди отже зближить ся Россія дуже значно до границь анґлійскихъ посѣлостей въ Азіи.

О здушеню ворохобнѣ въ Єменѣ не хотять вѣрити въ вѣденьскихъ кругахъ политичныхъ и кажуть, що то лишь выдумка Турковъ а станъ рѣчи єсть такій: Число ворохобникôвъ выносить чотири тисячѣ, всѣ они добре узброєнѣ и подѣленѣ на 20 полкôвъ а проводиремъ ихъ єсть шейкъ Гамідъ-Еддінъ. Ворохобники займають головнѣ мѣста и укрѣпленѣ мѣсця. Ворохобники обступили въ столици турецку залогу, котра стоить пôдъ проводомъ Феджѣ-паши, и домагають ся: увольненя вôдъ податкôвъ на пять лѣтъ, вôдтакъ зменшеня податкôвъ и именованя мѣсцевыхъ жителѣвъ судьями и начальниками громадъ.

Новинки.

— **Вôдзначеня.** Президентъ высшого суду краєвого у Львовѣ, п. Яковъ Симоновичь одержавъ вôдъ Є. Вел. Цѣсаря въ признаню заслугъ около судôвництва командорскій хрестъ ордера Францъ Іосифа зъ звѣздою.

— **Именованя.** Староста ґр. Станіславъ Пининьскій именованый секретаремъ міністеріяльнымъ; старосты: Климъ Дроздовскій, Адольфъ Гутъ а дръ Юліянъ Клеберґъ именованѣ совѣтниками при ц. к. Намѣстництвѣ у Львовѣ.

— **Перенесеня.** Є. Екс. п. Намѣстникъ перенѣсъ ц. к. комѣсаря повѣтового, Густава Брікнера зъ Дрогобича до Львова, зъ призначенємъ службы въ ц. к Намѣстництвѣ, а концептовыхъ практикантôвъ ц. к. Намѣстництва: Адольфа Гайлькронъ-Страньского зъ Золочева до Дрогобича; Северина Дольницкого зô Львова до Золочева; Винкентія Вичковского зô Львова до Камѣнки; Романа Прокоповича зъ Камѣнки до Сянока; дра Володислава Журовского зъ Теребовлѣ до Ясла; Михайла Волянницкого зъ Калуша до Теребовлѣ; Михайла Луцкого зъ Калуша до Теребовлѣ а вкôнци Жиґмонта Пайончковского зъ Сянока до Львова до службы при ц. к. львôвскôмъ старовствѣ.

— **Почетне горожаньство** надала рада мѣста Городка п. Володимирови Незабитовскому, маршалкови тамошнои рады повѣтовои за заслуги около добра мѣста.

— **За уроєный рай въ Америцѣ** платять селяне часто не лишь честію але и здоровлємъ або житємъ; найчастѣйше платять ледащимъ аґентамъ грошми лишь за саму забаганку „до Америки“, а вôдтакъ обсмѣянѣ, обманенѣ осѣдають якъ непышнѣ дома. Отъ вамъ примѣръ: Пруска жандармерія завернула зъ дороги до

Думавъ, роздумувавъ, въ котру сторону ему йти. Всюды красна земля! Подумавъ собѣ: все одно, пôйду стороною на всхôдъ и стану лицемъ протя сонця — и чекавъ, ажь цѣле сонце покажесь на небосклонѣ. Не треба тратити часу думавъ собѣ, такъ, холодкомъ идесь далеко выгôднѣйше.

Ѣздцѣ станули за нимъ.

Скоро лишь сонечко показалось край овиду, пустивъ ся ити — ѣздцѣ и собѣ за нимъ.

Не ступавъ анѣ за поволи, анѣ за борзо, уйшовъ вже версту и велѣвъ вбити паль. Теперь вже приспѣшивъ кроки и велѣвъ на борзѣ забити другій паль. Оглянувъ ся на хвильку: горбикъ ще видко и людей на нѣмъ. А коли споглянувъ на сонце, то ему здавалось, що уйшовъ вже пять верстъ. Позаякъ ему робилось вже горячо, здоймивъ зъ себе и кафтанъ.

За дальшихъ пять мінутъ спека знова его томила; споглянувъ на сонце и переконавъ ся, що часъ снѣдати. Я уйшовъ вже добрый кусень дороги, подумавъ собѣ, — але треба ще уйти въ четворо тôлько — буде ще досыть часу вертатись назадъ. Але хиба здойму чоботы.

И сѣвъ, здоймивъ чоботы та пôйшовъ дальше; теперь вже пошло ся ему лѣпше. Можу ще пять верстъ ити напередъ, вôдтакъ заверну на лѣво.

Чимъ дальше, тымъ красша земля. Вôнъ ишовъ заєдно на передъ. Коли знову огляне ся, горбка вже ледви що ще трохи видко, а люде на нѣмъ здають ся якъ мурашки.

Але теперь вже мушу завернути, подумавъ собѣ знову. Якажь спека! Якужь маю спрагу.

И взявъ боклажокъ та пивъ идучи, казавъ забити ще одинъ паль и звернувъ на лѣво. Ишовъ, ишовъ — трава була высока, и ему було заєдно горячо. Почавъ вже ослабати. Глянувъ на сонце и пôзнавъ, що мусить вже бути полудне.

Треба собѣ спочити, подумавъ. Пристанувъ и зъѣвъ кусень хлѣба. Колибъ я таки усѣвъ, подумавъ собѣ, то и заразъ бы заснувъ. Постоявъ отже лишь хвильку и пустивъ ся вôдтакъ дальше.

Зъ разу здавалось ему, що иде ся легко; пожива додала новои силы. Але спека страшно томила и сонъ ставъ его змагати — думавъ, що вже таки зовсѣмъ ослабъ. Ну, подумавъ собѣ, за хвильку труду сто лѣтъ щастя.

Ишовъ отже въ тôмъ самôмъ напрямѣ ще десять верстъ. Хотѣвъ завернути на лѣво, але осъ: тутъ земля така красна: — въ долинѣ, виднѣєсь низина, а тои шкода зречи ся, — конопли мусять тутъ удавати ся знаменитѣ! Ишовъ отже просто, присвоивъ собѣ и ту низину та велѣвъ тамъ паль забити.

Теперь ажь зробивъ другій уголъ. Коли споглядавъ на далекій горбикъ, мôгъ тамъ вже ледви людей доглянути. До нихъ маε ажь пятнацять верстъ Двѣ першѣ стороны, казавъ самъ до себе, я трохи за богато розтягнувъ, треба теперь третю скоротити. Границѣ мого ґрунту будуть трохи кривѣ — такъ щожь робити? Мушу знову завернути — а вôдтакъ вже просто знову до горбика — треба спѣшити ся и не бокувати далеко, — землѣ маю теперь вже подостаткомъ.

Обсрнувъ ся и пустивъ ся просто до горбика.

IX.

Ноги болѣли Пахома, пôдбивъ ихъ собѣ. Хвилями угинаєсь — радъ бы вôдпочати — та нема коли, бо ще передъ заходомъ сонця мусить назадъ на мѣсце вернути. А сонце не жде. Бѣжить, якъ бы хто его гонивъ.

— Чи не перечисливъ ся я? Чи не взявъ за богато? Колибъ такъ не прийшовъ на часъ! То ще такъ далеко а я вже такъ умучивъ ся. Колибъ такъ всѣ мои змаганя, всѣ мои заходы показались марными! Ой, треба напружити всѣ силы до послѣднои.

И пустивъ ся бѣчи чваломъ. Зъ нôгъ пускаєсь кровь, а вôнъ бѣжить. Бѣжить, бѣжить, кидаε все вôдъ себе, кафтанъ, чоботы, боклажокъ, шапку. Я бувъ занадто захланный — все змарнувавъ — не дôйду на мѣсце передъ заходомъ сонця.

А теперь ще треба ему въ гору ити: черезъ ненаситнôсть духъ въ нѣмъ запираε.

мерики назадъ до Галичины, задля маленькихъ фондôвъ грошевыхъ на дорогу, двохъ селянъ: Володислава ...гу и Іосифа Мадуру. Зелѣзницею вернулись они до ...дґужа Плашева а на дворци попали ся въ руки аґентамъ мантѣямъ, котрй выциганили у нихъ 14 зр. и завели ихъ до Бѣлянъ. Тамъ вôддали ихъ въ руки инимъ аґентамъ, котрй вымантили вôдъ нихъ ще 13 зр. завели до Лѣшокъ а вôдтакъ до Хшанова, а всюда треба було на ново платити. Коротенька дорога коштувала 47 зр самымъ аґентамъ. На щасте якось приходила аґентôвъ краковска полиція, котра увôльнила селянъ вôдъ тыхъ двоножныхъ пявокъ въ людскôмъ тѣлѣ. Поштовханй, обсмѣянй и обдуренй вернули селяне безъ гроша домôвъ и вже ледво чи захоче ся имъ коли небудь Америки та єи уроєного раю.

— **Зима** бере ся на добре. Зъ рôзныхъ сторôнъ доносять о великихъ заспахъ снѣговыхъ и незвычайныхъ въ сю пору морозахъ. Въ Семиградѣ упавъ коло Сибіну (Германштадту) великій снѣгъ а морозъ взявъ вôдъ разу ажь на 8 степенѣвъ. Вчера рано було у Львовѣ 5 степ. морозу а нинѣ упавъ малый снѣгъ и трохи потеплѣло. Въ Болгаріи упали такй снѣги, якихъ въ сѣй порѣ и найстаршй люде тамъ не памятають. Въ наслѣдокъ великои заметели перервана комунікація межи Константинополемъ а Бѣградомъ. Поѣздъ експресовый, що выѣхавъ бувъ вчера зъ Софіи до Бѣлграду, мусѣвъ зъ Царибროду назадъ вернутись.

— **Мытовй надужитя.** Въ Залѣщикахъ доходила слѣдча комисія въ горальни бар. Северина Бруницкого передъ кôлькома днями якихсь нечистыхъ справъ и арештувала кôлькохъ функціонарôвъ зъ тои горальнѣ. Слѣдство ще въ ходѣ, отже годѣ знати о результатахъ слѣдства.

— **Нещасливый выпадокъ.** Въ суботу при будовѣ палаты справедливости при улици Баторого упала зъ третого поверха велика зелѣзна корба на двохъ робôтникôвъ Ивана Пеловского и Францішка Ґарчицкого и зранила першого дуже тяжко въ голову, другого покалѣчила лишь легко. Пеловского вôдставили до шпиталю.

— **Самоубійство.** Въ Перемышли вôдобравъ собѣ жите укôнченый правникъ. Володиславъ Антосевичъ и то якъ разъ передъ дверми пп. Л. Ґ. Причина самоубійства була нещаслива любовъ.

— **Звѣрске злочиньство.** Въ Берлинѣ въ ночи на 25 с. м. допустивъ ся якійсь злочинець звѣрского убійства, котре своимъ способомъ сповненя пригадує прославленого лондоньского „Якова Поруна". Власти прихопили вже якогось купецкого помôчника, Ернеста Шульца, котрый сего дѣла допустивъ ся. Тои ночи зайшовъ вôнъ до якоись 25-лѣтнои Ядвиги Ніче, котра мешкала сама, и завела єго до себе зъ улицѣ. Шульце упевнившись, що она справдѣ сама, пробивъ єи кôлькома смертельными ударами ножомъ въ шию пôдчасъ того, коли она розбиралась; вôдтакъ розпоровъ єи повздовжъ ажь по самй груди и вытягъ єй якусь часть тѣла, а вôдтакъ ще упхавъ єй въ розпорене тѣло ажь два ручники и утѣкъ. Злочинець мавъ бути ще молодый, бо ледво 20-лѣтный чоловѣкъ.

— **Довговѣчна родина.** Урядова ґазета зъ Лівасу (въ азійскôй Терреччинѣ, доносить, що въ одномъ селѣ тамошного вілаєту (округа) жиє Турокъ, котрому недавно тому скôнчило ся 152 лѣтъ. Той турецкій дѣдусь зве ся Мустафа-Рабе и має молоденькихъ внукôвъ, зъ котрыхъ одному ледви що 107 а другому 108 лѣтъ а наймолодшій єго правнукъ скôнчить незадовго 84-тый рôкъ.

— **Выродокъ.** На островѣ Ява народивъ ся хлопець, котрого хребетъ продовженый єсть въ родѣ хвоста, на 15 сантіметрôвъ. Такй выродки лучають ся — якъ кажуть — на тôмъ островѣ часто.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

2 Падолиста	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	10·—10 80	10·—10 75	9 75 11·—	10·—11·—
Жито	9·——9 50	8 90—9 40	9·——9 50	9 25—9·60
Ячмѣнь	6.——8 –	5·90—7·—	5·80—7·—	6·——6·50
Овесъ	6·50—7·10	6·35—6·80	6·——6·70	6·50—7·20
Горохъ	6 — 10·—	6·— 11·—	6·— 11·—	6·— 10 —
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	13.—14·50	13·—13.—	13·—13·25	13·—13·50
Хмель	55 —60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	40 —46 —	40·—45·—	40·—45·—	40·—45·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	19·70 20·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 19·70 до 20·50 зл.

Жито пошукує ся.

- Хмель вôдъ 55 — до 60 — за 56 кильо.

Вѣсти епархіяльнй.

Аеп. Львôвска.

На конкурсъ зъ речинцемъ до 7 грудня розписанй парохіи: Межирѣче, дек. роздôльского; Колоколинъ, дек. журавеньского и Рокитно, дек. львôвско-замѣского.

Завѣдательство одержавъ о. Ив. Насальскій зъ Вôльшаницѣ въ Залôзцяхъ новыхъ.

Зрезиґнувавъ зъ презенты на парохію Бѣле о. Он. Криницкій, на єго мѣсце пропонує консисторія о. Ив. Криницкого, або Іосифа Лѣщиньского.

Еп. Станіславôвска.

На конкурсъ зъ речинцемъ до 31 грудня розписана парохія Княждвôръ, деканата пѣстиньского.

Презенту на парохію Сухоставъ одержавъ о. Ил. Сѣменовичъ зъ Сорокъ.

Въ завѣдательства введенй оо. В. Каргутъ въ Циганахъ, А. Майковскій въ Кôцмани, К. Петровскій въ Переросли.

Имснованый духовнымъ совѣтникомъ консисторіи о. Ант. Сѣрецкій зъ Красѣєва.

Конкурсовый испытъ вôдбуде ся дня 4 и 5 падолиста.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 2 падолиста. Вчера приѣхали тутъ грецкій король и королева зъ обома доньками и станули въ готели Imperial. Нинѣ мае король зробити візиту Є. Вел. Цѣсареви.

Альжіръ 2 падолиста. Кардиналъ Лявіжері занедужавъ небезпечно и принявъ вже св. Тайны.

Софія 2 падолиста. Князь Фердинандъ вернувъ зъ Костендилу. Въ наслѣдокъ великои заметели снѣговои мусѣвъ поѣздъ експресовый, що выѣхавъ вчера на захôдъ, назадъ вернути.

Парижь 2 падолиста. Урядова вѣсть Гаваса зъ Петербурга доносить, що указомъ царскимъ заказано вывозити зъ Россіи всяке збôже кромъ пшеницѣ. Наборы збôжа можуть вести ся до кôнця, наколи до трохъ днѣвъ будуть могли бути высланй.

Поѣзды зелѣзничй.

Пôсля середно европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891)

До Львова приходять:	Поѣздъ поспѣшн.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
Зъ Кракова	4·03	8·50	9·28	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Коломыѣ, Саніславова и Гусятына		11·22		
Зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Гусятина и Станіславова	7·23	1·22		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіслaвова		6·17		
Зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова и Стрыя.		3 10		
Зъ Сухои, Хирова Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя		8·31		
Зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.		11·12		
Зъ Сокаля и Белзця				3·46
Зъ Равы Рускои				7·50
Зô Львова ôдходять:				
До Кракова	2·28	4·15	7·20	8·30
До Пôдволочискъ	4·11		9·50	10·35
До Пôдволочискъ зъ Пôдзамча	4·22		10·15	11·05
До Станіславов и Коломыѣ		4·48		
До Сучавы, Черновець, Станіславова, Гусятина, Ясъ и Букарешту	8·40	9·48		
До Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту		3·54		
До Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина Хирова и Сухои		7·48		
До Стрыя, Хирова, Сухои, и Станіславова		10 54		
До Стрыя, Станіславова, Нов. Санча, Гусятына, Лалавочного, Пешту и Мункача		5·50		
До Белзця и Сокаля				8·49
До Равы Рускои				5·40

Коли часъ середно-европейскій показує 12 год., то єсть:

у Львовѣ 12·35 год. — у Вѣднѣ 12·06 год.
въ Черновцяхъ 12 45 „ — въ Празѣ 11·58 „
въ Пôдволочискахъ 12·44 „ — въ Будапештѣ 12·16 „

Примѣтка: Години пôдчеркненй лінійкою означаютъ часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Бѣжить — сорочка и штаны липнуть до тѣла — въ ротѣ такъ высхло — груде ходять якъ мѣшокъ ковальскій — серце бє ся молотомъ — колѣна, якъ бы не єго були, пôдъ нимъ западають.

Ледви що ще и думає о ґрунтѣ; у него лишь на думцѣ, що робити, щобы не погибъ вôдъ утомленя. Такъ, боить ся смерти, але станути прецѣ не може. Я вже тôлько бѣгцемъ зробивъ дороги, колибъ теперь ставувъ, дурнемъ бы мене назвали.

Башкіры — теперь розпôзнає добре ихъ голосы — свищуть, кличуть. Вôдъ ихъ крику якъ бы ще бôльше єго въ серци палило. Добувши послѣдныхъ силъ, бѣжить ще — сонце дотыкає ся вже овиду, — але до горбика вже дуже близенько. Башкіры кивають на него, кличуть — видить вже лисячу шапку — видить въ нѣй грошѣ — видить начальника, якъ сидить на земли и вôдъ смѣху ажь за боки ловить ся. И пригадавъ собѣ свôй сонъ: землѣ, — думає собѣ — єсть тутъ богато, — але чи дасть Богъ на нѣй жити? Охъ, якъ же я змучивъ ся — але все таки бѣжить и бѣжить....

Глядить на сонце.

Оно теперь велике, червоне, землѣ дотыкає ся, починає заходити.

Теперь добѣгъ вже до горбика — сонце зайшло.

Болестный крикъ вырвавъ ся єму зъ грудей: думає, що вже все пропало. Але пригадавъ собѣ, що въ высшого мѣсця сонця ще видко. Бѣжить чимъ скорше по горбику въ гору — ось лежить шапка. Кинувъ ся, припавъ до землѣ, досягнувъ руками ажь до шапки.

— Славный зъ тебе чоловѣкъ! — вôдозвавъ ся начальникъ. — Много землѣ придбавъ еси собѣ!

Але коли слуга хоче приступити до Пахома и пôдвести его, дивить ся: єму ротомъ кровь пустила ся: вôнъ неживый.

Слуга ставъ заводити.

Начальникъ сидить на земли, смѣє ся на весь голосъ, ажь за боки ловить ся. Вôдтакъ вставъ, давъ слузѣ лопату въ руки, тай каже:

— Тутъ копай!

Башкіры встали и вôдъѣхали.

Слуга оставъ ся зъ трупомъ самъ оденъ. Копає могилу Пахомови, якъ разъ такъ велику, кôлько вôнъ мѣрить вôдъ головы до нôгъ — три лôктѣ — и закопує его.

* * *

Тôлько землѣ потребує чоловѣкъ.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.